

Rachel Lynn Solomon

De Ex Talk

Vertaald door Maya Denneman en Tine Poesen

UITGEVERIJ LUITINGH-SIJTHOFF

© 2021 Rachel Lynn Solomon

All rights reserved

© 2023 Nederlandse vertaling

uitgeverij Luitingh-Sijthoff bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden

Oorspronkelijke titel *The Ex Talk*

Vertaling Maya Denneman en Tine Poesen

Omslagontwerp Bruggn Design / Penguin Random House

Omslagbeeld Getty Images

Opmaak binnenwerk Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 210 4222 0

ISBN 978 90 210 4223 7 (e-book)

ISBN 978 90 210 4371 5 (luisterboek)

NUR 302

www.rachelsolomonbooks.com

www.lsamsterdam.nl

www.boekenwereld.com

Uitgeverij Luitingh-Sijthoff vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat dit niet tot bosvernietiging heeft geleid.

1

Dominic Yun staat in mijn opnamecabine.

Hij weet dat het mijn opnamecabine is. In de vier maanden dat hij hier nu werkt, heeft hij geleerd dat het mijn opnamecabine is. Het staat duidelijk in een blauw ballonnetje in de gemeenschappelijke agenda van de radioredactie: cabine c: goldstein, shay. maandag t/m vrijdag, 11u-12u. eindigt: nooit.

Ik zou kunnen aankloppen, maar een opnamecabine is natuurlijk per definitie geluiddicht. En de lijst met mijn tekortkomingen is zo lang dat je er een halve radio-uitzending mee kunt vullen, maar zomaar naar binnen stormen en Dominics werk om zeep helpen gaat zelfs voor mij te ver. Hij is dan misschien de minst ervaren reporter bij Pacific Public Radio, maar mijn respect voor audiomixing is gewoon te groot. Wat er in dat hokje gebeurt, is heilig.

In plaats daarvan doe ik mijn best om me te beheersen en leun tegen de muur tegenover cabine c, terwijl het rode opnamelampje boven de deur knippert.

‘Neem een andere cabine, Shay!’ roept Paloma Powers, de presentator van mijn programma, die gaat lunchen. (Vegetarische yakisoba van het eettentje aan de overkant, elke dinsdag en donderdag al zeven jaar lang. Eindigt: nooit.)

Dat zou ik inderdaad kunnen doen. Maar passief-agressief zijn is veel leuker.

Bij de publieke radio werken niet alleen zoetgevooisde intellectuelen die luisteraars af en toe overhalen om geld te storten voor hun inzamelingsacties. Voor elke baan in deze sector staan er honderd wanhopige, net afgestudeerde journalisten klaar die *This*

American Life ‘echt het beste ooit’ vonden, dus als je wilt overleven moet je soms genadeloos zijn.

Zelf ben ik misschien eerder koppig dan genadeloos. Die koppigheid heeft me hier een stageplek opgeleverd en nu, tien jaar later, ben ik op mijn 29e de jongste senior producer ooit bij Pacific Public Radio. Hier droomde ik als kind al van, al zag ik mezelf toen achter de microfoon, en niet achter een computer.

Het is twintig over elf als de deur van de opnamecabine eindelijk opengaat. In de tussentijd heb ik mijn junior producer Ruth Liao ervan verzekerd dat de promospotjes op tijd binnen zullen zijn, en heeft milieujournalist Marlene Harrison-Yates me even aangekeken voordat ze in lachen uitbarstte en cabine B binnenliep, die oneindig slechter is.

Eerst zie ik zijn schoen, een glanzend zwarte, nette herenschoen. Daarna volgt de rest van zijn bijna twee meter lange lichaam, een donkergrijze broek en een bruin overhemd waarvan het bovenste knoopje openstaat. Hij blijft in de deuropening van opnamecabine C fronsend naar zijn script staan kijken alsof hij poseert voor een stockfoto met als beschrijving ‘business casual’.

‘Heb je de juiste woorden in de juiste volgorde gezegd?’ vraag ik.

‘Volgens mij wel,’ zegt Dominic tegen het script in plaats van tegen mij, zonder een krimp te geven. ‘Kan ik je ergens mee helpen?’

Ik doe mijn best om zo lief mogelijk te klinken. ‘Ik sta gewoon op mijn opnamecabine te wachten.’

Aangezien ik er niet langs kan, neem ik hem verder kritisch op. Hij heeft zijn mouwen opgerold tot aan zijn ellebogen, en zijn zwarte haar zit een beetje warrig. Waarschijnlijk is hij er met zijn hand doorheen gegaan, boos omdat zijn verhaal niet precies liep zoals hij wilde. Het zou een verfrissende afwisseling zijn op zijn recentste stukken die als clickbait op onze website staan, met schreeuwerige titels maar met nul komma nul emotionele diepgang. Wie weet heeft hij in die twintig frustrerende minuten in

cabine c zo'n hekel gekregen aan radio dat hij nu op weg is naar Kent om te zeggen dat deze baan tot zijn grote spijt toch niks voor hem blijkt te zijn.

Hij werkt hier niet eens lang genoeg om de subtiele verschillen te zien tussen cabine A, B en mijn geliefde C: de koptelefoon in C, die perfect zit, en de zwaardere faders op het mengpaneel waarmee je makkelijker kunt schuiven. Hij snapt ook de emotionele lading van cabine C niet, hij weet niet dat ik daar de tracks heb gemixt voor de allereerste uitzending die ik helemaal alleen mocht produceren, over Vaderdag vieren zonder vader, waarna onze telefoonlijn uren bezet was. Dankzij die verhalen van luisteraars voelde ik me voor het eerst in jaren iets minder alleen, en toen wist ik weer waarom ik voor radio had gekozen.

Ik zou zeggen dat het niet alleen om opnamecabine C draait, maar het is best mogelijk dat ik een ongezonde band heb ontwikkeld met deze kleine oppervlakte vol kabels en knopjes.

'Ga je gang, ik ben hier klaar,' zegt hij, maar hij blijft staan en kijkt niet op.

'Mooi zo, want ik had hem gereserveerd. Elke weekdag van elf tot twaalf. Als je niet in de agenda kunt, moet je even naar IT bellen.'

Eindelijk scheurt hij zijn blik los van zijn blad en kijkt op me neer. Letterlijk. Met lichtjes gebogen schouders leunt hij ontspannen tegen de deurlijst. Dat doet hij altijd, volgens mij omdat gebouwen van normale hoogte te klein zijn voor hem. Ik ben één meter 56 en daar ben ik me altijd extreem bewust van als hij in mijn buurt is.

Onze receptioniste Emma bloosde aan één stuk door toen ze zijn foto voor de website nam, waarschijnlijk omdat hij hier de enige man onder de dertig is die geen stagiair is. Op de foto kijkt hij ernstig in de lens, maar een van zijn mondhoeken is lichtjes opgekruld, alsof een minihaakje zijn lippen scheef trekt naar één kant. Toen de foto op de website verscheen heb ik een hele tijd naar

die mondhoek zitten staren, terwijl ik me afvroeg waarom Kent iemand zou aannemen die helemaal niets met radio had. Waarschijnlijk begon Kent al te kwijlen toen hij hoorde dat Dominic een master journalistiek had van Northwestern, zogenaamd de beste opleiding in Amerika, en van het feit dat hij als student de ene na de andere award had gewonnen.

Dominic schenkt me een gespannen en gereserveerdere versie van zijn websitelach. 'Het was vijf over elf en er was niemand te bekennen. En ik heb straks misschien wel een belangrijke scoop. Ik wacht nog op de bevestiging van één bron.'

'Top. Goed, ik moet Paloma's intro's mixen, dus...' Ik doe een stap naar voren om de cabine binnen te lopen, maar hij verroert zich niet en verspert me met zijn onwaarschijnlijk lange lijf de weg. Ik lijk wel een berenwelp die de aandacht van een grizzly probeert te trekken.

Dat haakje trekt zijn mondhoek nog een stukje meer naar boven. 'Wil je niet weten wat ik heb ontdekt?'

'Ik lees het morgen wel in de *Seattle Times*.'

'Ah, kom op, waar is je enthousiasme? Breaking news op publieke radio kan ook weleens,' houdt hij vol. Deze discussie hebben we al vaak gevoerd, de eerste keer tijdens zijn eerste werkweek toen hij vroeg waarom onze verslaggevers niet vaker naar vergaderingen van het stadsbestuur gingen. 'Zou het niet geweldig zijn om het nieuws een keertje voor te zijn, in plaats van altijd achter de feiten aan te hollen?'

Dominic lijkt maar niet te willen snappen dat kort op de bal spelen niet ons uitgangspunt is. Toen ik hem tijdens de week dat hij werd ingewerkt uitlegde dat onze journalisten soms gewoon nieuwsberichten uit de *Times* herschrijven, keek hij me aan alsof ik hem net had verteld dat we geen totebags gingen uitdelen tijdens onze volgende inzamelingsweek. Onze verslaggevers zijn goed en hun werk is belangrijk, maar de beste radioprogramma's zijn in

mijn ogen de programma's waar er ruimte is voor langere, diepgaande reportages. Dat doen we ook in mijn programma, *Puget Sounds*, en we zijn er goed in. Paloma heeft de naam bedacht, een knipoog naar Puget Sound, de zeearm langs de noordwestkust van Washington.

'Mensen luisteren niet naar ons voor het nieuws,' zeg ik, terwijl ik mijn best doe om niet te hard te praten. 'Daar hebben we research naar gedaan. En het maakt niet uit waar het plaatselijke nieuws vandaan komt. Morgen hoor je het op elke zender en lees je het op elk Twitter-account met 27 volgers, en het kan niemand ook maar iets schelen waar ze het voor het eerst hebben gezien of gehoord.'

Hij slaat zijn armen over elkaar, en mijn aandacht wordt getrokken door zijn ontblote onderarmen en het patroon van donkere haartjes dat onder zijn mouwen verdwijnt. Ik ben altijd al een onderarmenmeisje geweest, een man die de mouwen van zijn overhemd opstroopt is voor mij al een soort voorspel, en het is echt doodzonde dat deze prachtexemplaren bij hém horen.

'Juist, ja,' zegt hij. 'Echte radio focust zich op... waarover gaat jouw uitzending vandaag ook alweer?'

'*Vraag het aan de dierenfluisteraar.*' Ik steek mijn kin in de lucht, in de hoop dat het zelfvertrouwen uitstraalt. Ik weiger me ervoor te schamen. Het is een van onze populairste rubrieken, mensen kunnen een uur lang inbellen met vragen voor Mary Beth Barkley – die naam heeft ze zo goed als zeker zelf verzonnen –, een bekende dierengedragstherapeut. Ze brengt haar corgi altijd mee naar de studio, en iedereen weet dat honden alles beter maken.

'Live op de radio kattenbraaksel ontleden, daar bewijs je de luisteraars echt een grote dienst mee.' Hij gaat rechtop staan, waardoor de deur met een dreun achter hem dichtvalt. 'Ik was waarschijnlijk ziek de dag dat we daar college over hadden. Het is echt een kunst om het zo genuanceerd te brengen als in jouw programma.'

Voordat ik daarop kan antwoorden, komt Kent met grote passen naar ons toe lopen. Hij draagt zoals altijd bretels en een stropdas met een patroontje, vandaag zijn het stukjes pizza pepperoni. Kent O'Grady: de programmadirecteur met een radiostem die hem tientallen jaren geleden al tot een levende legende in Seattle maakte.

Hij wil Dominic een klap op zijn schouder geven, maar aangezien Kent maar een paar centimeter langer is dan ik komt hij niet verder dan zijn biceps. 'Jullie zocht ik. Dom, hoever sta je met dat stuk van je? Hebben we een schandaal te pakken?'

Dom. In al die jaren heb ik Kent nog nooit zo snel een bijnaam horen gebruiken.

'Schandaal?' vraag ik nieuwsgierig.

'Zit er dik in,' zegt Dominic. 'Ik wacht nog op één telefoontje.'

'Perfect.' Kent gaat met een hand door zijn grijzende baard. 'Shay, kan Paloma aan het begin van haar programma even tijd maken voor een live-interview met Dom?'

'Live?' zegt Dominic. 'Als in... niet vooraf opgenomen?'

'Uiteraard,' antwoordt Kent. 'We willen het verhaal als eerste brengen.'

'Zo gaat dat met breaking news, hè,' zeg ik, en ik zie dat Dominic wit wegtrekt.

Ik word niet blij van het idee dat ik tijd moet inleveren aan Dominic, maar als hij er zo ongemakkelijk van wordt, vind ik het prima. 'We kunnen je wel een paar minuten van *Vraag het aan de dierenfluisteraar* geven.'

Kent knipt met zijn vingers. 'Help me herinneren dat ik Mary Beth even spreek voor ze vertrekt. Meatball wil tegenwoordig alleen maar eten als ze elk brokje eerst uit haar bakje op de vloer heeft gelegd.'

'Een paar minuutjes maar, toch?' Dominics stem trilt.

'Vijf, hooguit. Ik weet zeker dat je het geweldig gaat doen.' Kent

grijnst naar ons en loopt weer naar zijn kantoor.

‘Verpest mijn programma alsjeblieft niet,’ zeg ik tegen Dominic, waarna ik opnamecabine c binnenglip.

Dominic Yun zit in mijn studio.

Strikt genomen zijn het drie aangrenzende studio’s: in één ervan zit ik met de aankondiger en het mengpaneel – ook wel ‘de mixer’ genoemd – dan is er nog een kleinere studio waar telefoontjes worden aangenomen, en ten slotte Studio A, waar Paloma op dit moment zit met haar draaiboek, een fles kombucha en een leeg waterglas. Dominic zit naast haar zijn handen te drogen, nadat hij zojuist bovengenoemd water over Paloma’s draaiboek heeft gemorst. Ruthie moest nog gauw een nieuw exemplaar afdrukken.

‘Mary Beth is er,’ zegt Ruthie, die achter me de productiestudio in komt lopen, nadat ze Dominics rotzooi heeft opgeveegd. ‘En ja, ze heeft iets te drinken gekregen, en haar hond ook.’

‘Geweldig. Dank je wel.’ Ik zet mijn koptelefoon op en neem het draaiboek vluchtig door, terwijl mijn hart in het vertrouwde vlakvoor-opnameritme hamert.

Puget Sounds is elke weekdag tussen twee en drie een adrenalinestoot. Als senior producer regisseur ik het liveprogramma: ik geef Paloma haar cues, bel de gasten en verbind ze door, houd de tijd in de gaten voor elk item en blus allerlei brandjes. Ruthie ontvangt de gasten en Griffin, onze stagiair, neemt de telefoon op als luisteraars bellen.

Soms kan ik niet geloven dat ik dit vijf keer per week mag doen. Duizenden mensen in de stad stemmen op hun radio, app of webbrowser af op 88.3 FM, en sommigen van hen zijn zo geïnspireerd, geamuseerd of zelfs geagiteerd dat ze ons bellen om hun verhaal te doen of een vraag te stellen. Het ene moment hoor je Paloma nog door je boxen en het volgende moment ben je live met haar aan het praten, dat interactieve aspect is de reden waarom radio

simpelweg de beste vorm van journalistiek is. Het maakt de wereld een beetje kleiner. Zelfs als je naar een programma met honderdduizenden fans verspreid over het hele land luistert, heb je nog steeds het gevoel dat de presentator alleen tegen jou praat. Bijna alsof jullie vrienden zijn.

Ik tik met mijn bruine enkellaarsjes tegen de onderste sport van de kruk waar ik zoals gewoonlijk op zit. Naast me zet Ruthie haar koptelefoon over haar platinablonde *pixie cut* voordat ze haar hand op mijn been legt om me tot rust te brengen.

‘Het komt wel goed,’ zegt ze met een knikje naar Dominic. We proberen er niks van te laten merken dat we elkaar niet kunnen uitstaan, maar Ruthie had het de eerste weken dat hij hier werkte al in de gaten, dankzij haar ‘zo-goed-als-Gen z’-intuïtie. ‘We hebben al voor hetere vuren gestaan.’

‘Precies. Je bent voor eeuwig mijn held sinds je voor die aflevering over irrationele angsten vier nieuwe gasten wist te strikken, nadat de anderen allemaal hadden afgezegd.’

Ruthie is echt mijn rots in de branding, ze heeft eerst bij de commerciële radio gewerkt, waar het er ondanks de bijna constante stroom reclame veel sneller aan toegaat. Af en toe hoor ik haar stilletjes een van de jingles neuriën. Ze zegt dat die voor eeuwig in haar geheugen zijn gegrift.

In het midden van de studio staat Jason Burns op uit zijn aankondigungsstoel, een ergonomisch geval dat hij speciaal uit Zweden heeft laten overkomen. Hij buigt zich over het mengpaneel.

‘Stilte in de studio, alsjeblieft,’ zegt hij met zijn warme stem, terwijl zijn handen boven een paar faders blijven hangen. Jason is een aardige man van een jaar of dertig, die ik alleen nog maar in een flanellen ruitjeshemd en spijkerbroek heb gezien, het uniform van houthakkers, maar ook van geboren en getogen inwoners van Seattle.

Het ON AIR-bordje naast de klok licht op.

‘Je luistert naar 88.3 FM Pacific Public Radio,’ zegt Jason. ‘Zo met een eerst een breaking news-bericht in *Puget Sounds*, en daarna legt Paloma Powers jullie brandende vragen over dierengedrag voor aan onze trainer. Maar eerst het nationale nieuws van NPR.’

Het opnamelampje gaat weer uit. Dan klinkt er: ‘Dit is NPR News in Washington D.C. met Shanti Gupta...’

De stem van een NPR-nieuwsanker is een van de meest rustgevende geluiden die er bestaan, maar Shanti Gupta heeft niet zo een kalmerende uitwerking op me als anders. Ik ben te gefocust op het feit dat Dominic naast Paloma zit en hoe verkeerd dat aanvoelt.

Ik druk op het knopje dat me met Dominic verbindt. ‘Niet zo dicht bij de microfoon,’ zeg ik, en hij schrikt zo van mijn stem dat zijn wenkbrauwen bijna tot bij zijn haarlijn schieten. ‘Anders horen de luisteraars straks niks anders dan jouw gehijg.’

Zijn mond beweegt, maar ik hoor niets.

‘Je moet op het knopje...’

‘Je wilt echt niet dat ik hier goed in ben, hè?’

De vraag blijft nazinderen in mijn hoofd. Als Paloma al meeluistert, laat ze daar niets van merken. In plaats daarvan schrijft ze onverstoord iets in de kantlijn van haar draaiboek. Ineens krijg ik het benauwd in mijn warme trui.

Tien jaar geleden was ik het wonderkind, de stagiaire die perfecte draaiboeken schreef en research deed voor spannende onderwerpen en aan Paloma en haar toenmalige producer, een dino die met pensioen ging zodat ik zijn baan kon overnemen, bewees dat ik iets bijzonders was. ‘Zo goed, en ze is nog maar net negentien!’ had Kent een keer uitgeroepen. ‘Op een dag runt ze de boel hier.’

Ik wilde de boel helemaal niet runnen. Ik wilde alleen goeie verhalen vertellen.

En nu heb je Dominic: onze nieuwste werknemer, pas afgestudeerd, en nu al op de radio.

‘Over tien seconden gaan we live,’ zegt Jason voordat ik iets terug

kan zeggen tegen Dominic, en ik schuif mijn jaloezie opzij, zodat ik me kan concentreren op het leukste aan mijn baan.

Ik laat me van de kruk zakken en maak oogcontact met Paloma, terwijl ik mijn arm op een ingebeelde twaalf uur in de lucht steek. ‘Vijf, vier, drie, twee...’ Ik laat mijn arm zakken en wijs naar haar, en dan begint ze te praten.

‘Ik ben Paloma Powers, en je luistert naar *Puget Sounds*,’ zegt ze op haar karakteristieke manier. Haar stem klinkt als fondantchocolade, diep en volwassen met een vrouwelijke toets. Een stem als die van haar is een ongelooflijke troef in dit vak: mensen luisteren naar haar, en ze blijven luisteren.

Op de achtergrond klinkt een vrolijk pianodeuntje dat Jason langzaam zal laten faden als ze klaar is met haar intro.

‘Vandaag hebben we dierengedragstherapeut Mary Beth Barkley te gast voor al jullie vragen over huisdieren. Misschien vraag je je wel af wat je moet doen voordat je een nieuwe kitten in huis kunt nemen, en of je een oude hond nog nieuwe kunstjes kunt leren. Laat het ons weten op 206-555-8803 en dan gaan we al jullie vragen beantwoorden. Maar eerst een pas binnengelopen nieuwsbericht van onze verslaggever Dominic Yun, die live bij ons in de studio zit. Dominic, welkom bij *Puget Sounds*.’

Dominic zegt niets. Hij kijkt haar niet eens aan, maar zit alleen naar zijn aantekeningen te staren alsof hij nog steeds op een cue wacht.

Stilte op de radio is dodelijk. Gewoonlijk kunnen we een paar seconden overleven zonder dat luisteraars klachtenmails gaan sturen, maar als het langer duurt hebben we een serieus probleem.

‘Kut,’ zegt Ruthie.

‘Zeg iets,’ mompel ik in zijn oor. Ik zwaai met mijn armen, maar hij is helemaal verstijfd.

Ach ja, als hij mijn uitzending verpest, gaat hij in elk geval zelf mee ten onder.

‘Dominic,’ helpt Paloma hem op weg, nog steeds opgewekt. ‘We zijn zo blij dat je hier bent!’

Dan lijkt de adrenaline eindelijk zijn bloedbaan te hebben bereikt en schiet hij wakker. Dominic knippert met zijn ogen en buigt zich naar de microfoon.

‘Dank je wel, Paloma,’ zegt hij, eerst een beetje onvast, maar daarna steeds zelfverzekerder. ‘Ik ben heel blij om hier te zijn. Jouw programma was eigenlijk het eerste waar ik naar luisterde voordat ik voor deze baan naar Seattle ben verhuisd.’

‘Mooi,’ zegt Paloma. ‘Welk nieuws heb je voor ons?’

Hij gaat iets meer rechtop zitten. ‘Het begon allemaal met een anonieme tip. En ik hoor je al denken dat een anonieme tip vaak compleet uit de lucht is gegrepen, maar als je een beetje verder graaft en de juiste vragen stelt, kom je vaak vanzelf bij het echte verhaal. Deze keer had ik direct het gevoel dat het goed zat, je zou het een journalisteninstinct kunnen noemen. Aan Northwestern, waar ik heb gestudeerd, heb ik iets soortgelijks onderzocht over een faculteitslid.’ Er volgt een dramatische stilte, en dan: ‘Ik heb ontdekt dat burgemeester Scott Healey er een tweede gezin op na houdt. En zijn privéleven is natuurlijk privé, maar hij heeft campagnegeld gebruikt om die informatie in de doofpot te stoppen.’

‘Shiiiiit,’ zegt Jason, die zijn stoel omdraait naar Ruthie en mij. Achter de schermen vloeken we als ketters, en zouden we nooit door de keuring van de Federal Communications Commission komen.

‘Ik wist wel dat er een reden was waarom ik niet op hem heb gestemd,’ zegt Ruthie. ‘Ik vond al dat hij een onbetrouwbare kop had.’

‘Dat is... dat is groot nieuws,’ zegt Paloma, die zichtbaar in shock is, maar zich snel herstelt. ‘Burgemeester Healey is al een paar keer te gast geweest in ons programma. Hoe ben je daar precies achter gekomen?’

‘Vorige maand woonde ik voor het eerst een raadsvergadering bij...’ Hij doet uit de doeken hoe hij de financiële verslagen had

gekregen en had uitgezocht waar het geld precies heen ging, en hoe hij de geheime dochter van de burgemeester uiteindelijk had weten over te halen om met hem te praten.

Er gaan twee minuten voorbij. Drie. Als we bijna vijf minuten verder zijn, probeer ik Paloma een teken te geven om over te schakelen naar het volgende item, maar ze heeft alleen maar oog voor Dominic. Ik begin me af te vragen of je de kabel van een microfoon kunt doorknijpen met je vingernagels.

‘De telefoon staat roodgloeiend,’ zegt Griffins stem in mijn oor.

Ik druk op het knopje dat me rechtstreeks met hem verbindt. ‘Noteer hun vragen en zeg dat Mary Beth er zo veel mogelijk zal beantwoorden.’

‘Nee... het gaat over de burgemeester. Ze willen met Dominic praten.’

O. Lekker dan. Tandknarsend klik ik de chat open.

Luisteraars aan de lijn: wil Dom vragen beantwoorden?

‘Onze luisteraars bellen met vragen, Dominic,’ zegt Paloma nadat ze een blik op haar scherm heeft geworpen. ‘Zou je er een paar willen beantwoorden?’

‘Uiteraard, Paloma,’ zegt hij, alsof hij een verslaggever met jaren ervaring is, en niet iemand die als student ooit vijf minuten met een digitale recorder heeft zitten prutsen en toen dacht: hé, misschien moet ik iets met radio gaan doen.

Als hij me door het raam tussen ons in recht aankijkt, voel ik plotseling weer die gloeiende haat voor hem, en mijn hart gaat als een razende tekeer. Door zijn strakke kaaklijn ziet hij er vastberadener uit dan ik hem ooit heb gezien, alsof hij weet hoe graag ik dit vroeger zelf wilde. Zijn mondhoeken krullen omhoog, in een triomfantelijk glimlachje. Live commentaar geven: nog zo iets wat Dominic Yun meteen perfect kan.

Kent komt de productiestudio binnengestormd. ‘Shay, we moeten Mary Beth uitstellen. Dit is fucking goeie radio.’

‘Ruthie,’ zeg ik, maar ze is al halverwege de deur.

‘Goed gedaan, allemaal,’ zegt Kent, en hij geeft Jason een klap op zijn schouder. ‘Ik ben blij dat we dit vandaag brengen.’

Ik duw mijn bril omhoog om over mijn neusbrug te kunnen wrijven, want mijn hoofd begint al pijnlijk te bonzen. ‘Dit voelt verkeerd,’ zeg ik als Kent weg is.

‘Het is fucking goeie radio,’ zegt Jason zangerig, Kent imiterend.

‘We schenden zijn privacy.’

‘De burgers hebben toch het recht om te weten dat hun burgemeester een onbetrouwbare klootzak is, of niet soms?’

‘Jawel, maar niet in ons programma.’

Jason volgt mijn blik, en kijkt van Dominic naar mij. Jason en ik werden een paar weken na elkaar aangenomen, en hij kent me te goed om niet door te hebben waarom ik echt van streek ben. ‘Je vindt het vreselijk dat Dominic hier zo goed in is,’ zegt hij. ‘Je vindt het vreselijk dat hij een natuurtalent is en dat hij na een paar maanden al op de radio mag.’

‘Ik ben...’ begin ik, maar ik struikel over mijn woorden. Als hij het zo zegt, klink ik echt als een enorme eikel. ‘Het maakt niet uit wat ik ervan vind. Ik wil niet eens op de radio.’ Niet meer, in elk geval. Het heeft geen zin om te verlangen naar iets waarvan ik weet dat het nooit zal gebeuren.

Ruthie komt binnen, haar wangen zijn rood. ‘Mary Beth is woedend.’ Ze zet haar koptelefoon snel weer op. ‘Ze zegt dat ze een privétrainingsessie bij een van de kinderen van Bill Gates heeft afgezegd voor onze uitzending.’

‘We sturen haar straks wel een kruiperig mailtje. Of nee... ik zal haar wel bellen.’

‘Ik heb niet genoeg telefoonlijnen,’ zegt Griffin in mijn oor.

‘Ruthie, kun jij Griffin even helpen? Ik spring wel bij als het moet.’

‘Doe ik.’

‘Dank je.’

Dominic leest de illegale betalingen een voor een voor. Het zijn ontstellende cijfers. Dit is niet slecht voor ons programma of zo... alleen heb ik de touwtjes niet meer in handen. Dominic is de ster.

Dus leun ik achterover en laat het over aan Paloma en Dominic. Dominic zal fans ronselen en een publiek opbouwen, terwijl ik hier op mijn vaste plek achter de schermen blijf zitten.

Eindigt: nooit.